

Patrick Ninemary

Žhavý
písek

● — pointa

Žhavý písek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Patrick Ninemary

Žhavý písek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Patrick Ninemary

Žhavý písek

copyright © Patrick Ninemary, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7650-090-7

ISBN e-knihy 978-80-7650-091-4 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-092-1 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-093-8 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

Žhavý písek

Patrick Ninemary

2020

Bylo 8. ledna ráno. Patrick Moser přišel, jako každé ráno, do práce, zasedl za svůj stůl v nově zařízené kanceláři a probíral se ranní poštou. Byl to mladý, sebevědomý a zároveň uctivý muž, měl vyšší, sportovní, skoro atletickou postavu. Vždy s upravenými, nakrátko učesanými blond vlasy, ve tváři hnědé oči, které od všech vyžadovaly respekt. Dnes byl odpočatý a jako vždy se na každého usmíval. Odpočatý byl z toho důvodu, že strávil příjemné vánoční svátky s rodinou a s pocitem, že se dostal na schůdcích své kariéry o stupínek výše. Nezaujatě se probíral hromadou pošty, kde našel spoustu opožděných blahopřání k novému roku, nějaké exportní objednávky, noviny a časopisy. Náhle se napřímil a zbystril pozornost. Na stole ležela obálka popsaná velice známým rukopisem. Žaludek se Patrickovi sevřel vzrušením. Obálku ovšem neotevřel a nejprve se podrobněji prodral zbývající poštou, aby nepřehlédl nějakou důležitou a neodkladnou písemnost. Vyřídil několik telefonátů a potom se natáhl pro odloženou obálku. Otevřel ji a vytáhl dopis s několika fotkami. Když se na ně zadíval, v duchu si řekl: „To je ale baba.“

Prohlédl si je několikrát. Podrobně zkoumal každý detail svůdného těla krásky na nich a potom si přečetl

přiložený dopis. Byl od jeho kamarádky z dob dospívání Nicol Bergmanové. Ještě než začal číst první řádky, vybavil si několik vzpomínek z těch časů. Tehdy jim bylo 16 let. Patrick byl frajer působící dojmem nevinátka a Nicol, už tehdy, byla vyspělá mladá žena. Nyní se proměnila v blondátou krásku s modrýma očima, vlasy do půli zad, s pevnými nadry, útlým pasem a se svůdnýma dlouhýma nohama. Každý chlap se za ní už od mládí otáčel.

Jejich rodiče byli dlouholetí přátelé a Patrickův otec s jejím strýcem, Janem Frankem, společně studovali na univerzitě. Několikrát do roka si obě rodiny dopisovaly nebo telefonovaly. Vzájemná setkání ovšem nebyla tak častá, jelikož Patrickova rodina žila na západním cípu země ve městě Baden-Baden, zatímco Bergmanovi a Frankovi žili na severovýchodní straně v Cottbusu, rodiny tak žily odděleny několika sty kilometry. Ovšem každé setkání bylo velice bujaré a upřímné.

Patrick si vzpomněl na jednu příhodu, kdy jeho rodina navštívila rodinu Bergmanových. Byla zima, všude bylo asi 10 centimetrů sněhu. Moserovi přijeli nejprve ve čtvrtek večer k Frankovým do Cottbusu.

Privítala je teta Eva: „Nazdar, Moseráci. Jaká byla cesta?“

„Nazdar, ty bábo ošklivá,“ odpověděl zertovně Patrickův otec.

„To je dost, že jste se zase ukázali,“ přivítal je strýc Jan. „Už jsem si myslel, že jsi začal pít jenom ty vaše léčivé prameny místo naší pravé rezné,“ špičkoval Patrickova otce.

Po večeri se dospělí odebrali do obývacího pokoje a Patrick se zavřel do dětského pokoje. Ten byl sice zařízený, ale již nějakou dobu neobývaný, jelikož jediný syn Frankových byl na zahraniční stáži. Patrick si pustil televizi a nezaujatě projížděl programy. Některé byly z Polska. Ty u sebe doma nemohl sledovat, a tak se na ně chvíli díval. Polštině moc nerozuměl, z legrace ji napodoboval a komolil výrazy pomocí šišlán. Strašně se těm slovíčkům smál. Po dlouhé cestě byl tak unavený, že nevěděl, jak usnul a kdo ho přikryl.

Když se ráno probudil, sešel do haly, kde se ho u snídaně otec zeptal: „Jak ses vyspal, Patricku?“

„Dobře, tati. Co dneska budeme dělat?“

„Půjdeme se podívat do města s tetou Evou a odpoledne pojedeme k Bergmanovým,“ odpověděla matka.

Tak se také stalo. Patrick ovšem myslel na setkání s Nicol, kterou si z dětských let příliš nepamatoval, protože se viděli naposledy před deseti lety, kdy byli ještě malí caparti. Z vyprávění strýce Jana ale věděl, že je to teď pěkná slečna.

Přijeli tedy to odpoledne k Bergmanovým, kteří měli na tehdejší dobu krásnou vilu. Karel Bergman byl generálním ředitelem jednoho významného cottbuského podniku a Anna Bergmanová byla žena v domácnosti.

Když Patrick stál před vilou, Anna otevřela dveře a přivítala je: „Vítejte, dětičky.“

„Jaký dětičky?“ odvětil uraženě Patrick s náušnicí v uchu a opětoval pozdrav, jak se patří: „Ahoj, tetičko, jak se máš?“

Přišli do velké haly a tam je přivítali Karel s Nicol. Patrick z ní nemohl ani na chvíli spustit oči. Byla opravdu

krásná. Nicol Patricka s úsměvem, ale přece jen chladným způsobem přivítala. Dlouze se svýma očima na Patricka podívala a s náznakem jemně pohrdavého úsměvu odešla do svého pokoje. Poprvé, co Patrick nosil náušnici, se za to styděl, ale vzápětí si řekl, že pokud se to někomu nelíbí, tak ať si trhne nohou. Sedl si s dospělými do obývacího pokoje a bezděčně odpovídal na otázky, které už slyšel u Frankových. Neustále musel myslet na tu chladnou krásku, když v tu chvíli se objevila teple oblečená a řekla: „Patricku, nechceš jít se mnou ven?“

„Jasně, že jo.“ Patrick vyskočil ze sedačky tak rychle, až málem rozlil kávu postavenou na stole.

V tu chvíli se v místnosti ozval výbuch smíchu. Patrick cítil, jak se mu vlévá krev do tváří, ale zachoval se jako největší bourák a na smích chladně odpověděl: „Cha, cha. Máte nízký stůl a já mám dlouhé nohy, no,“ pak pomalu odkráčel ke dveřím, kde stála pohihňávající se Nicol. „Tak jdeme?“ pobídl ji.

Patrick zbožňoval, když nějakou dívku mohl dobývat nebo když ji viděl stydlivou, růžolící se a v nesnázích. To vše na dívkách miloval. Jak se zdálo, Nicol měla všechny tyto vlastnosti, to Patricka ještě více přitahovalo.

„Co budeme venku dělat?“ zeptal se Patrick.

„Půjdeme se projít. Souhlasíš?“

„Jo. A kam?“ snažil se Patrick dát najevo hraný nezáměr.

„Půjdem k řece.“

„Vy tu máte taky řeku?“ poznamenal Patrick jízlivě.

Nicol dělala, že jeho narážku neslyšela a on si v duchu zaklepal na čelo, protože takovéto scény nikdy s dívkou nedělal. Prošli zasněženou loukou, přicházeli k řece, ale Patrick nevnímal nic jiného než pohyby jejího těla a její hezký smích. Povídali si o všem možném. Patrick odpovídal na její otázky jen stroze, občas ale také něco pronesl. Ptal se jí na leccos, ale ve skutečnosti byl jako zhypnotizovaný. Nicol si Patrickova chování byla velice dobře vědoma a upřímně řečeno jí to také dělalo dobře. Při chůzi se oba občas nepatrně dotkli a Patrickem jako by vždy projel blesk. Pak se Patrick osmělil a chytil Nicol za ruku, pevně ji sevřel. Zastavila se, podívala se Patrickovi zpříma a přitom nesměle do očí. V tu chvíli ovšem neřekla vůbec nic. Čekala, co bude následovat.

„Patricku,“ řekla Nicol až po chvíli, „nechceš se jet zítra někam pobavit?“

„Jo, docela bych jel, už se tu hrozně nudím. Vlastně jsem se nudil, dokud jsme se nebyli projít. Musím ti poděkovat za to, že jsi mě vytáhla, protože jsem k vám už nechtěl jezdit.“ *Ještěže mě sem naši donutili přijet*, pomyslel si.

„A proč jsi sem nechtěl přijet?“ ptala se dál Nicol.

„Ále... Měl jsem něco domluveno s naší bandou,“ lhal Patrick. „Máte hezký dům,“ snažil se změnit téma.

„Že jo. Mně se taky líbí. A až přijdeme domů, tak ti ukážu svůj pokoj.“

Když dorazili k domu, pustili si své ruce a Nicol šla napřed. Při vstupu do haly tam čekaly už obě dvě matky a s úsměvem na tváři se na ně dívaly. *Ještě štěstí, že jsem venku vymrzl a mám od toho červené tváře, jinak by bylo poznat, jak se červenám kvůli ní*, pomyslel si Patrick, když byli v pokoji.

„Ještě štěstí, že jsem venku vymrzla a mám od toho červeně tváře, jinak by bylo vidět, jak se červenám,“ řekla Nicol.

„To je gól,“ začal se Patrick smát.

„Co se ti stalo?“ stála tam Nicol s nechápajícím a lehce uraženým výrazem ve tváři.

„Přesně totéž jsem si v duchu říkal taky.“

„A co?“ nechápala Nicol.

„No, že jsem rád, že mráz schoval to, jak rudnu.“

„Aha,“ rozesmála se Nicol.

V tu chvíli Patrick neodolal a chytil Nicol neobratně za ruku, přitáhl ji k sobě a ještě neobratněji ji políbil.

„Co blázníš?“ vytrhla se mu Nicol. „Já mám kluka.“

„Promiň, to jsem nevěděl,“ odpověděl naivně Patrick.

Z trapné situace je vysvobodil její otec Jan s pozváním k večeři. Patrick celou dobu při večeři dělal, jako by se nic nestalo, a Nicol také. Všichni si vyměňovali fráze jak na hodině slušnosti. Alespoň to tak tehdy Patrickovi připadalo.

Večer si šel Patrick brzy lehnout, se slovy, že je hrozně utahaný. Ležel v posteli a přemýšlel o velice příjemném podvečeru s Nicol. Když už skoro usínal, cvakly vedle v pokoji dveře, v jejím pokoji. Za chvíli stála u postele, přikrčila se k Patrickovi a snažila si přivyknout na tmou. Patrick ji bez hnutí pozoroval a čekal, co se bude dít.

„Co se děje, Nico...?“ nedopověděl.

Nicol ho objala, nadzdvihla mu hlavu a vášnivě ho políbila. Patrick vyvalil oči, až mu jejich bělma probleskla tmou. Tuto scénu vidět někde ve filmu, tak by se člověk potrhal smíchy. A možná se chtělo i Nicol vybuchnout smíchy, ale zavřela oči a dál vášnivě Patricka líbala. Ten po chvíli její vášeň opětoval.